



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)



PRÆFATIO.



Rationis exercitium unum est è potissimis, quibus in hac vita Religiosus uti queat, mediis à peccatorum sese vinculis expediendi, vitia debellandi, perversas eradiciendi habitudines, passiones domandi, vincendi tentationes, difficultates omnes superandi, virtutes acquirendi, temporeq; omnino exiguo affectivam cordis sui cum Deo unionem, in quo vera perfectio sita est, consequendi. Oratio etenim hominem appropinquare facit omnium bonorum inexhausta scaturigini Deo, atq; ad recipiendas ab ipso abundantissime particulares omnino gratias disponit, quippe que canalis sit pretiosissimus, cuius beneficio purissimas omnino, saluberrimasq; gratiarum aquas in nos Deus ipse derivat.

Nihil enim prestolari quotidie videtur aliud divina illa bonitas, nisi animarum dispositionem convenientem, ad hoc, ut in illis, modo quodam sublimissimo, gratiarum & amoris sui effectus manifestet. Ubique cor inquirat tranquillum, omnibusque passionum turbinibus liberum, ut in illo thronum suum regalem figat; & quasi ardentissima illa charitatis flagrantissima fornax, flammam suam divinas continere non valens, scintillas undiq; effundit, & quasi evomit, ut hominum corda succendat. Verum

A

quia

quia plerique intellectum habent tenebris errorum obvolutum, & corda omnino ad malum indurata, harum splendorem intueri non valent scintillarum, neque istorum suavissimam activitatem ardorum experiri.

Copiosi
fructus ex
oratione
promanantes.

Similitudo.

Verum ea orationis sancta virtus est, ut ipsa omnia necessaria ad omnino subigendas passiones, ad corda suis omnibus impuritatibus emundanda, ad magnam in ipsa introducendam tranquillitatem, atque omnia gratiarum obstacula removenda subministret: sicut enim, qui frigore ac gelu obriguerit, ubi in pleno meridie se Solis exposuerit radiis, mox dulces persentiscit effectus illius caloris vivifici, qui sua vi sensim illum calefacit, atque omni à membris illius ablato rigore pristinam in illo flexibilitatem inducit, suoque vigori restituit, ita qui orationis exercitio ritè assuetus humili cum confidentia radiis justitiae Solis exponere se solitus fuerit, indubiè benignos illius influxus sentiet, atque illius experietur luminis & ardoris efficaciam, cuius virtute mox omnibus illius in intellectu tenebris dissipatis, illoque glaciali cordis soluto frigore potentia omnes ac facultates, quasi redanimatae, fortitudinem & audaciam recipient incredibilem, quo bonum cœptum prosequi ac vitiorum insultus generosè semper queat repellere ac retundere. Quod si verò in sancto hoc exercitio perseveret, neque unquam ad Deum appropinquare desistat, bonitas illa infinita sacros illos influxus suos amplius semper ampliusq; cumulabit, qui magis & efficacius in animam ipsius deducet, ut à

minimis etiam ipsum erga quasque res affectio-
 nibus expediant, maximeque subtiles natura,
 propriique amoris affectus dissipent. Eadem
 etiam divina bonitas omnigenis illum locuple-
 tatum virtutibus, cœli gustare dulcedinem fa-
 ciet, secretis suis recreabit communicationibus,
 atq; omnino in alium hominem commutatum
 in semetipsum perfectissime transformabit. At-
 que ea causa est, cur in omnibus Religiosis Or-
 dinibus, sed maxime in nostro, magnâ semper
 in existimatione ac veneratione fuerit hoc divi-
 num orationis exercitium, quippe quod solidi
 fundamenti instar sit, supra quod praxēs omnes
 suas stabilire amat, ac veluti forma omnia il-
 lius membra animans, omnes illius partes per-
 fectissime uniens, totumque illius corpus vivifi-
 cans. Hec vita divina ut conservaretur, atq; ^{Quanti}
 amplius augetur, Deus Dominus nostris olim ^{olim sancti}
 antiquis Patribus inspiravit, ut mundo valefa- ^{Patres no-}
 cientes in abditissimas eremos se recondere, ut ^{stri asti-}
 in altissima silentii profundissimi atq; interioris ^{marine}
 quietis recollectione ^{Oratio-}
 lectus atq; ingenii sui impenderent, maximam-
 que non solum dierum, verum etiam noctium
 partem meditationi divina Legis & sapide ma-
 gnitudinis illius contemplationi consecrarent.
 In qua adeo profunde se abiderunt, adeoque
 deliciose se demerserunt, ut in vita sua sancta,
 pura ac spiritali, pene, ut ita dicam, Deifica-
 ti, mundo apparuerint, ut prodigia virtutis,
 omnibus terrenis rebus mortui, atq; vitam ipsius
 Dei persimillimam agentes, quæ causa fuit, cur
 divina Majestas ipsorum operâ infinita opera-

tus sit, pro bono Ecclesie sue, populorumque fidelium adificatione miracula.

Ista est hereditas, quam nobis continuâ successione dereliquerunt, quam nos omni studio oportet, diligentiaque excolere, utpote cœleste patrimonium locupletissimum simul ac fructuosissimum, è quo animâ nostra haurire queamus abundantissimè nutrimentum. Hæc vera est possessio, verusque Carmeli spiritus, quem Fratres nostri sedulo inspiciant, serioque amplectentur, omnino necesse est. Hæc excellentissima praxis est planeque divina, quam super omnia ament, ad quam facere, ac omnibus cogitationibus suis aspirant & conquantopendant, quamque constantissimè exerceant oportet, neq; illam omittant unquam, aut ullo ab ipsa die se dispensent, quocumq; diem in statu agant, & quantamcumq; in sancto hocce exercitio difficultatem experiantur.

Quanti nos illam facere, ac conquantopendant, re colere debeamus.

Hoc exercitium ipsis erit in tentationibus asyllum, in insultibus diabolicis fortalitium, in natura tempestatibus portus, & in hac vita animarum suarum paradisus. Dolebunt igitur ac tristabuntur, si modicum ibi temporis impendere illis liceat, ac si obedientia aut charitas per diem ad exteriores occupationes avocet, orationis exercitio partem aliquam noctis, potissimum post horas matutinas in choro persolutas, consecrabunt secundum exemplum Salvatoris nostri, qui cum dies exegisset predicando ac populum erudiendo, noctes orationi in montium abditorum solitudine impendebat. Et falsa illa esset devotio, ac potius magna illusio, si quis sub pretextu extraordinaria orationis faciendæ,
cha-

cheritatis ab operibus se eximeret, ita enim unū oportet facere, ut aliud non omittatur. Hoc est quod agebat Psalmista: In die mandavit Dominus misericordiam suam, & nocte canticum eius, quasi diceret: mandavit Deus in die exercere opera charitatis, quæ divina sua misericordie sunt imitationes, & nocte mandavit cantare canticum eius, non ore dumtaxat, sed maxime corde & mente. Ut igitur facilius illis reddatur hoc divinum exercitium, quod initio videtur asperum ac difficile illis, qui carent industria atq; instructionibus necessariis ad Deo unice vacandum, cumque illo conversandum, hanc illis methodum sic digestam offerimus, quæ compendio theoriam simul & praxin complectitur, id est, præcepta & formulas meditando atq; eliciendi affectus atq; aspirationes, unâ cum aliquibus monitis diversos eorum, qui orationis exercitio sese dedunt, status concernentibus. Hanc itaq; doctrinam cœlestem magnâ cum aviditate recipient, majoremq; dabunt operam illi perdiscende, quàm univèrsis mundi libris comprehendendis, quia illa una comprehensa & possessa cum sufficiat, absq; illâ inutilia nobis forent reliqua omninò omnia. Quare idcirco duo illis monita suggeremus. Primum, ut exactissime sequantur regulas & præcepta illis hic præscripta; secundum ne ullos alios hac de re Authores revolvant. Exactissime inquam sequentur præcepta hic illis præscripta (minimum primis Novitiatus sui mensibus) quia viator iter ignotum ingressurus nequaquam pro suo incedat oportet libitu, suas dumtaxat sequi conjecturas, nisi à via aberrare cupiat: *ptæ.*

Finis huius tractatus,

Verum illi inquirenda est, atque ea, quam edoctus fuerit semita prosequenda, & discipulus ille nunquam proficiet, aut in doctum virum evadet, qui praeceptis Magistri sui morem gerere recusarit. Posteaquam nihilominus Fratres nostri aliquanto jam tempore exactissime & ad amissim secuti fuerint hanc orandi methodum, fieri poterit, ut illam orandi facilitatem acquirant, ut absque ulla deinceps difficultate, atque etiam absque ulla ad regulas hasce reflexione orationi queant insistere, sicut ii qui aliquo jam tempore in loquendo Latine, juxta recta locutionis praecepta, se exercuerint, absque ulla deinceps ad illa praecepta reflexione dere quavis facillime discurrunt.

*Liber iste
prometho
ordinaria
sufficiet.*

Neque etiam mentem suam distrahent aliorum hac de re librorum lectione, tum quia in hac methodo instructiones omnino omnes ad orationis praxin necessarias invenient, tum etiam quia ipsa praxis est ac methodus, quae fuit edocta, atque etiam in observantia nostra ab illius exordio usque huc observata semper ac practicata.

